

LA MOSTELETA

<http://lamostela.cat/>

IA

MIRAR UN QUADRE
EDITORIAL
L'AJUNTAMENT INFORMA
GRUPS MUNICIPALS
RESULTAT ELECCIONS
AMB UNS ALTRES ULLS
DEVORADORA DE LLIBRES
ADN CAMPINS
DES DE LA PARRÒQUIA
LA CONSULTA VETERINARIA

LA MOSTELETA
A L'OMBRA DEL QUERCUS
REFRANYS I ENDEVINALLES
CANÇONS I VIVÈNCIES
L'ESCOLA
LA CUINA DE LA MERCÈ
ASSOCIACIONS
AMB LA VÈNIA
ARBRES DELS NENS
ELS ALTRES CAMPINENCS

A mi encara no m'ha fet falta engegar la calefacció....

sóc del
**BAIX
MONT
SENY**

MIRAR UN QUADRE

VEDELL ENXARXAT

martí pey

Per parlar de vedells, com els que campen per les nostres terres i granges, i que es duen a vendre a mercat pel que ja us podeu imaginar, avui us mostrem un dibuix força original.

L'escena representa un rambler, en anglès: drover; literalment, un home que condueix ramat a pasturar o a mercat, que abans de creuar el pont al que està encarat el cavall que estira el carruatge amb el vedell a sobre lligat i protegit per una xarxa, s'ha creuat amb la seva ex enamorada exercint pel carrer l'anomenat ofici més vell del món.

Val a dir que la tria de l'escenari no és que sigui rebuscat, sinó re-bus-ca-dís-sim.

D'adreça al mercat et trobes amb el teu antic amor convertida en bagassa? Vaja!

L'autor d'aquesta obra tan original, no és altre que l'originalíssim Dante Gabriel Rossetti (Londres 1828 – Birchington-on-sea, Kent 1882).

Fou un dels iniciadors del moviment pictòric, batejat per ells mateixos, amb el nom de: Prerafaelites. La seva singularitat radicava en que buscaven el retrobament de la "puresa" del quattrocento com a reacció contra el caràcter convencional de l'art victorià i la manca d'ideal de l'era industrial. Ignorem si el vedell va acabar a mercat. Però si sabem que Rossetti no va enllestir mai el quadre començat amb aquest estudi o esbós l'any 1853.

Hi va treballar de forma intermitent durant vora de trenta anys (?!). I el va deixar inacabat a la seva mort l'any 1882.

A l'obra li va posar el títol de "Found", trobada.

La dona... amaga la cara degut a la vergonya del retrobament?

I el desolat vedell, al marge de la querella, sembla ponderar si l'encontre jugarà al seu favor o terminarà, irremissiblement, en contra seu. 🐄

Sembla que el retard en arribar de l'hivern també s'ha contagiats a la Mostela. Veiem la llum gairebé un mes més tard del que hauria de ser.

Hi ha una diferència però entre els dos retards. Així com l'hivern té una bona excusa per no ser puntual, nosaltres no tenim cap raó poderosa per justificar el nostre retard, només el fet que ens passa el temps volant.

L'hivern en canvi pot justificar-se emparant-se amb la creixent bogeria dels humans que fa que la temperatura del planeta es mantingui per sobre dels valors primaverals. Per sort, i de moment, tant l'hivern com la Mostela anem fent camí i encara que amb retard seguim arribant a casa vostra.

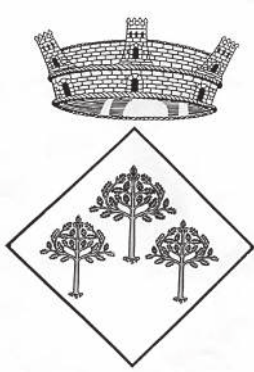
La Mostela ho fa amb les seccions habituals de cada número, on us expliquem què ha fet l'Ajuntament, us proposem llibres interessants, us aconsellem com tractar les vostres mascotes, us portem de la ma tot passejant per la natura, us fem pensar amb alguna endevinalla. Podreu viatjar amb nosaltres a algun lloc exòtic, saber què fa l'escola, com fer un bon plat amb ortigues i conèixer un altre arbre important del nostre poble i fins i tot, saber com viu un dels veïns més estranys del nostre terme.

A més a més, en aquest número estrenareu dues seccions. Una que ens parla de com una adolescent veu la transició a l'institut i l'altra dedicant un espai a les formacions polítiques de l'Ajuntament i encara una tercera que ens introduirà a allò que es cou en els tribunals de justícia. 🍷

carles puche

L'AJUNTAMENT INFORMA

REGIDORIA DE PROMOCIÓ ECONÒMICA, TURISME, EMPRENEDORIA, TREBALL I TRANSPORTS. Regidor: Xavier Fernández de Mera i Delgado.

FIRA DE LA GLA.

Ha tornat la Fira de la Gla i sembla ser que vol quedar-se entre nosaltres...

40 parades i una munió de gent voltant tot el cap de setmana sota un bon sol i un temps esplèndid que ha afavorit que la fira fos tot un èxit.

BUS AL MERCAT.

A partir del dimecres 2 de desembre es restableix el servei de bus al mercat de Sant Celoni.

Hem aconseguit que les línies interurbanes ja establertes pels Serveis de Transport Interurbà de la Generalitat afegixin un horari de tornada al migdia dels dimecres.

Aquesta regidoria segueix treballant per aconseguir millorar i completar, encara més, aquest servei d'autobús de manera que puguem ampliar-lo a tots els dies de la setmana.

De moment els preus seran aquests:

Bitllet senzill d'un viatge: 2,15€

Abonament S1 de 10 viatges sense dret a transbordament: 8,25€

Abonament T10 de 10 viatges amb dret a transbordament: 9,95€

REGIDORIA D'URBANISME, HABITATGE I MEDI AMBIENT.

Regidor: Josep Vila i Badillo.

COBERTURA PISTA POLIESPORTIVA.

La passada legislatura es va fer un avantprojecte per cobrir la pista poliesportiva i el passat ple ordinari del mes de novembre van poder fer una modificació dels pressupostos actuals per poder disposar de diners, atès que hi ha per poder-ho fer. Això no treu que es puguin demanar i trobar subvencions que ajudin a sufragar els costos. Per fer una obra, creiem que és important tenir els diners per fer-la i si, a més,

podem aconseguir subvencions, millor que millor, però no podem viure de subvencions que no sabem ni si hi seran ni si les podrem aconseguir. Tothom qui vulgui veure el disseny de com serà la coberta de la pista poliesportiva pot passar per l'ajuntament en horari d'atenció al públic.

FANALS PLAÇA.

Seguint la política d'estalvi energètic, econòmic i lumínic engegada en passades legislatures ara toca el torn als fanals de la Plaça de la Vila. Esperem poder seguir aquesta política el més aviat possible i que Campins tingui tota la il·luminació pública amb leds de baix consum.

SERVEI D'ASSESSORAMENT TÈCNIC DEL CONSELL COMARCAL DEL VALLÈS ORIENTAL.

S'han signat dos convenis amb l'Àrea de Territori i Medi Ambient del CCVO:

Un per rebre servei d'assistència tècnica municipal en la figura de l'arquitecte i l'enginyer, és a dir, que la figura de l'arquitecte i enginyers municipals passaran a desenvolupar-la un equip del CCVO. Aquí tindrem un arquitecte i un enginyer assignats amb qui tractarem directament i al darrere hi haurà tot un equip.

L'altre per rebre servei de comptabilitat i eficiència energètica. Des de ja fa molt de temps estem canviant els llums de tot el poble per «leds» de baix consum per estalviar energia, costos i reduir la contaminació lumínica. Aquest servei, a més d'assessorar en aquest sentit, revisa tots els contractes i factures amb les companyies subministradores d'energia a l'Ajuntament per comprovar que allò que hi ha contractat, allò que es necessita, allò que es rep i allò que es paga, és correcte.

REGIDORIA D'ECONOMIA I HISENDA. Regidor: Josep Manel Reales i Expósito.

PRESSUPOSTOS 2016.

El passat ple ordinari del mes de novembre es van aprovar els pressupostos per l'any 2016 per unanimitat.

DESPESES		
CAPÍTOL	DESCRIPCIÓ	IMPORT en €
1	Despeses de personal	161.594,75
2	Despesa en bens corrents i serveis	346.277,00
3	Despeses financeres	0,00
4	Transferències corrents	48.704,03
6	Inversions reals	24.000,00
7	Transferències de capital	0,00
8	Actius financers	0,00
9	Passius financers	12.000,00
		592.575,78

INGRESSOS		
CAPÍTOL	DESCRIPCIÓ	IMPORT en €
1	Impostos directes	289.637,46
2	Impostos indirectes	1.500,00
3	Taxes i altres	131.575,00
4	Transferències corrents	170.779,09
5	Ingressos patrimonials	20,00
6	Alienació d'inversions reals	0,00
7	Transferències de capital	0,00
9	Passius financers	0,00
		593.511,55

Superàvit (+)/ Dèficit (-) 935,77

COSTOS FIRA DE LA GLA: 1223,64€.

De dilluns a divendres feiners (excepte agost)				Dimecres excepte agost
Sant Celoni	Mercè Rodoreda	9:28		
Sant Celoni	Estació	9:30	18:04	13:20
Sant Celoni	Comte del Montseny	9:33	18:07	13:27
Sant Celoni	Hospital	9:34	18:08	13:28
Fogars de Montclús	Pertegàs	9:39	18:13	13:33
Campins	La Terrassa de Campins	9:44	18:18	13:38
Campins	Pg Tres Germanes	9:45	18:19	13:39
Campins	La Terrassa de Campins	9:47	18:21	
Mosqueroles	C/ Jaume Valls	9:55	18:29	

Mosqueroles		9:55	18:29	
Fogars de Montclús	Pertegàs	10:00	18:34	13:46
Sant Celoni	Comte Del Montseny	10:05	18:39	13:51
Sant Celoni	Hospital	10:06	18:40	13:52
Sant Celoni	Mercè Rodoreda	10:08	18:42	13:54
Sant Celoni	Estació-Rodalles	10:10	18:44	13:56

COSTOS BUS AL MERCAT:

El restabliment del servei d'autobús al mercat de Sant Celoni dels dimecres té un cost anual de 1500€, és a dir, aquest seria el cost si el servei fos gratuït, però com que no ho és, a aquest cost cal restar-li el preu del bitllet que pagaran els usuaris. Per tant, el cost anual serà inferior als 1500€.

Bitllet senzill d'un viatge: 2,15€

Abonament S1 de 10 viatges sense dret a transbordament: 8,25€

Abonament T10 de 10 viatges amb dret a transbordament: 9,95€

COSTOS FESTA MAJOR 2015:

Aquest any, la Festa Major ens ha costat 20.784€.

L'actual equip de govern ens hem compromès a gestionar i racionalitzar millor la despesa i hem aconseguit rebaixar-la en 10.000€.

Estem segurs que si seguim la mateixa línia de gestió i racionalització, l'any vinent, podrem fer la Festa Major millor encara i amb menys cost que aquest any.

COSTOS FESTA GENT GRAN 2015:

També en aquesta festa hem aconseguit reduir costos sense perdre qualitat. La visita a Montserrat ha tingut un cost total de 972€.

COSTOS DE LES DUES «CASTANYADES»: 294,01€

REGIDORIA DE CULTURA, ENSENYAMENT, ESPORTS I BENESTAR SOCIAL. Regidor: Joan Lacruz i Gil.

FESTA DE LA GENT GRAN 2015.

Aquest any, la Festa de la Gent Gran l'hem celebrada pujant al Santuari

de Montserrat. Hem pensat que era bona idea portar la nostra gent gran, majoritàriament creient i practicant, a un lloc com aquest. La muntanya de Montserrat ofereix un munt de possibilitats també per aquells que no són creients, per tant és un bon lloc on tothom s'hi pot trobar bé. I així ha estat.

25 persones van gaudir de la festa. La gent gran de Campins que va voler va poder assistir a la missa conventual a primera fila, en un lloc reservat, i després de la missa van ser rebuts pel Pare Prior atès que el Pare Abat no ho va poder fer perquè no s'hi trobava al monestir. En sortir, tots els qui van voler visitar el cambril de la Mare de Déu van poder-ho fer per fora del recorregut habitual, evitant així cues i escales i tenint un accés més fàcil i amb menys barreres arquitectòniques.

Per acabar la festa vam gaudir d'un dinar al Rest. Montserrat i després vam tornar cap a Campins.

CASTANYADA ESCOLA.

De vegades es comenta que és una llàstima que l'horari escolar impedeixi, moltes vegades, fer celebracions conjuntes amb la resta del poble. Per una banda tenim els horaris dels escolars i per l'altra els horaris de feina dels adults... i combinar-ho és bastant difícil.

Al menys, aquest any, hem intentat apropar la celebració dels escolars al poble i l'han vingut a celebrar a la Plaça de la Vila.

CASTANYADA POBLE.

Com cada any, hem celebrat la castanyada. Aquest any ens ha visitat una castanyera que pintava les cares dels nens mentre els contava un compte personalitzat.

Aquest any hem aprofitat per posar una taula per informar sobre la situació dels refugiats que arriben a Europa i recollir ajuts econòmics per destinar-los als projectes que ja té engegats el Fons Català de Cooperació per al Desenvolupament conjuntament amb les grans Associacions Humanitàries i Organitzacions no Governamentals com ara Creu Roja, ACNUR, Metges sense Fronteres...

Volem aprofitar aquest espai per agrair a totes les persones que ens han ajudat en la preparació logística de la festa.

ALCALDIA.

PLE ORDINARI DEL 3 DE NOVEMBRE.

El passat dimarts dia 3 de novembre es va celebrar el Ple Ordinari corresponent i es van prendre els següents acords:

- Aprovació de l'acta de la sessió ordinària del 2 de setembre.

El grup municipal de Convergència demana poder disposar amb més antelació de l'acta per poder-la revisar. La norma diu que la documentació s'ha de lliurar amb un mínim d'antelació de 48 hores abans de celebrar la sessió. Aquesta vegada s'ha lliurat amb 120 hores d'antelació.

S'aprova per unanimitat.

- Proposta d'acord per modificacions de les ordenances fiscals per l'any 2016.

Impost sobre bens immobles: el tipus de gravamen baixa de 0,70% a 0,69% aconseguint una rebaixa sobre el preu que pagaran els contribuents. Això suposarà, al mateix temps, una rebaixa en ingressos de l'Ajuntament i que l'actual equip de govern estem disposats a assumir fent una gestió més controlada de la despesa.

Impost sobre vehicles de tracció mecànica: s'estableix una bonificació del 50% de la quota de l'impost a favor dels titulars de vehicles que per la classe de carburant utilitzat o per les característiques dels seus motors es considera que produeixen menor impacte ambiental.

Taxa de subministrament d'aigua: en cas de fuga degudament acreditada i d'acord amb informe tècnic municipal favorable, a l'excés del consum habitual s'aplicarà el primer tram de la tarifa.

S'aprova per unanimitat.

- Proposta d'acord d'aprovació inicial del pressupost de l'ajuntament per l'any 2016.

Veure detall a l'apartat de la regidoria d'economia i hisenda.

S'aprova per unanimitat.

- Proposta d'acord d'aprovació inicial de modificació dels pressupostos del 2015.

Veure a l'apartat de la regidoria d'urbanisme detall del projecte de cobertura de la pista poliesportiva.

S'aprova amb els vots a favor del grup municipal de compromesos per Campins i del grup municipal d'Esquerra Republicana de Catalunya. El grup municipal de Convergència vota en contra atès que creuen més convenient buscar primer subvencions per cobrir aquesta despesa i després iniciar el procediment d'execució.

- Proposta d'acord d'aprovació inicial del catàleg de camins del

municipi.

Seguint el manament de la Llei de Patrimoni de les Administracions Públiques, la Llei Municipal i de règim Local de Catalunya i el Reglament del Patrimoni dels Ens Locals s'ha elaborat el dit catàleg.

S'aprova per unanimitat.

- Proposta d'acord d'abonament de la part corresponent a 48 dies de la paga extra de desembre de 2012 dels treballadors públics.

Al seu dia es va suprimir aquesta paga extra i ara hem rebut el mandat d'abonar-la.

S'aprova per unanimitat.

- Proposta d'acord de nomenament del representant de l'Ajuntament a la Federació de Municipis de Catalunya.

Atès que l'Ajuntament està adherit a la dita federació i que calia nomenar un representant es proposa nomenar al Senyor Joan Lacruz i Gil.

S'aprova per unanimitat.

- Proposta d'acord de nomenament del representant de l'Ajuntament a la Xarxa Local de Consum.

Atès que l'Ajuntament està adherit a la dita xarxa i que calia nomenar un representant es proposa nomenar al Senyor Joan Lacruz i Gil.

S'aprova per unanimitat.

- Proposta d'acord d'aprovació de l'adhesió a de l'Ajuntament a la tarifa simplificada de l'SGAE.

La «Sociedad General de Autores y Editores» espanyola ens ve cobrant aproximadament uns 1500€ anuals per drets d'autor en les nostres celebracions i actes. Ara amb aquesta tarifa simplificada reduïrem el cost a 900€, tot i que caldrà estar molt atents a la lletra menuda perquè n'hi ha més de menuda que no pas de grossa.

- Finalment, en aquest darrer ple hem presentat 3 mocions:

Una amb motiu del 75^è aniversari de l'assassinat del Molt Honorable President Sr. Lluís Companys i Jové reclamant l'anul·lació del seu judici i la reparació de la memòria històrica.

Una altra comproment-nos amb l'exercici de la sobirania fiscal catalana i iniciar els tràmits per tal de procedir al pagament de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques (IRPF) i l'Impost sobre el Valor Afegit (IVA) d'aquest Ajuntament a l'Agència Tributària de Catalunya.

La darrera per protestar contra els atacs del govern de l'estat espanyol a la normativa catalana sobre pobresa energètica atès que el govern de l'estat espanyol va emetre recurs d'inconstitucionalitat de la Llei 22/2010 de 20 de juliol del Codi de Consum de Catalunya que especifica els procediments a seguir perquè no es pugui tallar el subministrament d'aigua, llum i gas a les llars, els mesos d'hivern, encara que no puguin complir els compromisos de pagament del dit subministrament.

Informacions d'Alcaldia al ple:

El mes d'octubre ha estat un mes intens per allò que fa a reunions. Cada regidoria ha tingut la seva. A l'inici de legislatura, després de la constitució dels nous Ajuntaments, ha vingut la constitució de la Diputació i del Consell Comarcal del Vallès Oriental (CCVO) i de totes les entitats que en depenen i, és clar, tothom ha començat a presentar-se i presentar els respectius programes.

D'entre les novetats que hem descobert ha estat la signatura de dos convenis amb l'Àrea de Medi Ambient del CCVO i que ja heu pogut llegir a l'apartat de la Regidoria d'Urbanisme, Habitatge i Medi Ambient.

Respecte a la Diputació hem descobert que hi ha un servei d'assessorament en Recursos Humans i gestoria i ja han començat a fer un estudi sobre el personal de l'Ajuntament per veure com reorganitzar-nos.

De les reunions amb altres entitats podem destacar les reunions amb el Fons Català de Cooperació (FCC) per rebre informació de primera mà sobre el tema dels refugiats que estan arribant a Europa des dels països en guerra d'Àfrica, Orient Mitjà i Àsia.

També amb aquest motiu hem parlat amb la Creu Roja i totes dues entitats ens han aconsellat molta prudència amb les campanyes de donació de roba atès que moltes vegades queden aturades en les fronteres, són víctima de pilleries i no arriben al seu destí a més de ser molt lent i car, el transport. Ambdues entitats ens recomanaven la donació econòmica canalitzada per entitats oficials que col·laboren amb ONG de reconegut prestigi.

Dit i fet. A Campins hem recollit 425€ de donacions fetes pels campinencs i han estat ingressats en el compte corrent del FCC. A hores d'ara som una entitat col·laboradora i sortim al web monlocalrefugiats.weebly.com. Properament mirarem de fer les gestions corresponents per veure si Campins vol ser un poble adherit i compromès amb el FCC.

Amb l'escola l'Alzinar ens hem adherit a un projecte anomenat «Robotseny». L'Institut Baix Montseny va idear aquest projecte per

fomentar el batxillerat científic i tecnològic i ha tingut tant d'èxit que ho han estès als cursos d'ESO i als cursos de 5e i 6e d'educació primària. Els nostres infants treballaran en la construcció i programació de robots.

També, amb l'escola l'Alzinar, juntament amb la Comissió de l'Agermanament amb Saint Guilhem Lé Désert de França estem intentant portar a bon terme un projecte d'intercanvi cultural entre els alumnes de les respectives escoles i fomentar l'ús de les llengües anglesa i francesa.

El passat 21 de novembre va assistir l'equip de govern a la 3ª trobada d'alcaldes i regidors del Baix Montseny amb la finalitat de treballar per la constitució de la Comarca del Baix Montseny. Ser comarca ens ajudarà a mancomunar més serveis, abaratir costos i crear més xarxa i lligams entre tots els municipis que la formem.

Finalment informar-vos que hi ha a la disposició de tothom el servei de l'oficina OFIDEUTE per a totes aquelles persones que tenen problemes per pagar la seva hipoteca o tenen algun problema al respecte amb la seva entitat bancària. Podreu rebre més informació adreçant-vos a l'Ajuntament.

Avui estrenem aquest espai que tenim reservat com a regidors de Convergència, la llista més votada de les passades eleccions del mes de juny, però que degut al pacte de les altres dues formacions no ha sigut possible seguir fent la tasca que la majoria (no absoluta) ens va encomanar.

Hem deixat sobradament temps (sis mesos) per veure el seu funcionament i exposar les nostres opinions, que en cap moment seran destructives ni difamatòries donat que no és la nostra forma de fer. Exposarem els temes en que no hi estem d'acord i que creiem es podrien fer d'una altra manera. Degut al seu acord aquestes opinions seran simplement informatives a tots els nostres veïns/veïnes.

Començarem per la ferma intenció que tenen de cobrir la pista esportiva amb el romanent que vàrem deixar al final de la nostra legislatura, quantitat elevada que es va aconseguir fent totes les obres del poble (que van ser moltes) amb subvencions de la Generalitat i de la Diputació de Barcelona.

En el Ple del passat dia tres de novembre ja vàrem exposar la nostra disconformitat de cobrir la pista utilitzant el romanent, estàvem i estem

d'acord amb la seva coberta, però aconseguint primer les subvencions i després executant l'obra. Ha sigut i és la forma de no deixar las arques amb problemes davant d'emergències.

Els pressupostos pel 2016 els vàrem aprovar, perquè no és la nostra intenció entorpir la seva gestió, desitgem sigui per bé.

Esperem que la web de l'Ajuntament que va ser motiu de tantes i tantes crítiques per fi es posi al corrent, doncs semblava era negligència i en aquests mesos no ha millorat.

El tema del POUM que vàrem gestionar en la nostra legislatura, plau comunicar que ha quedat aprovat definitivament per Urbanisme i publicat oficialment en el DOGC del 25 de setembre de 2015.

Finalment estem molt satisfets del resultat de la passera doncs l'entrada al poble ha guanyat amb seguretat i vistositat.

EL GRUP DE CONVERGÈNCIA US DESITJA BONES FESTES I BON ANY 2016

ELECCIONS ESPANYOLES AL CONGRÉS DELS DIPUTATS

RESULTATS A CAMPINS

Partit	Vots	%
DL	77	29,73%
ERC-CATSI	72	27,80%
EN COMÚ	62	23,94%
PSC-PSOE	16	6,18%
PP	14	5,41%
unio.cat	8	3,09%
C's	8	3,09%
PACMA	2	0,77%
Cens total:	354	
Escrutat	100,00%	
Vots comptabilitzats:	259	73,16%
Abstencions:	95	26,84%
Vots nuls:	0	0,00%
Vots en blanc:	0	0,00%

RESULTATS A ESPANYA

Partit	Vots	%	Diputats
P.P.	7.215.530	28,72%	123
P.S.O.E.	5.530.693	22,01%	90
PODEMOS	3.181.952	12,67%	42
C's	3.500.446	13,93%	40
EN COMÚ	927.940	3,69%	12
PODEMOS-COMPROMÍS	671.071	2,67%	9
ERC-CATSI	599.289	2,39%	9
DL	565.501	2,25%	8
PODEMOS-En Marea-ANOVA-EU	408.370	1,63%	6
E.A.J.-P.N.V.	301.585	1,20%	6
IU-UPeC	923.105	3,67%	2
EH Bildu	218.467	0,87%	2
CCa-PNC	81.750	0,33%	1

Diputats a escollir:	350	
Cens total:	34.631.581	
Escrutat	100,00%	
Vots comptabilitzats:	25.349.824	73,20%
Abstencions:	9.280.429	26,80%
Vots nuls:	226.994	0,90%
Vots en blanc:	187.766	0,75%

AMB UNS ALTRES ULLS

LA TRANSICIÓ ESCOLA/INSTITUT

teresa lópez i pla

Ningú haurà deixat d'observar que quan els nens acaben sisè de primària van a parar a l'institut. Molt bé, perfecte, genial. I A MI QUÈ? Potser els adults que llegeixin això ja no recordin amb tant de detall com abans quan van entrar a l'antigament anomenat "BUP" (als catorze anys), i que, de ben segur, i per tothom, va ser un gran canvi. Doncs bé, això continua passant, és clar, i és aquest el motiu que m'impulsa a escriure aquest article. En faré una breu descripció, i així ens servirà tant per als nens que aquest any acabaran l'escola com per als pares o adults que hi estiguin interessats o que vulguin refrescar la memòria. Comencem.

El canvi en qüestió és bastant notable, òbviament, per moltes raons que la majoria de gent coneix, però que aquesta vegada mirarem des del punt de vista personal (i crec que parlo en nom de tots els nens que han fet el canvi, sobretot a l'escola de Campins...). Em sembla que tinc l'honor de dir que quan un nen de Campins "marxa" ho fa de la millor escola del món (i si no fos veritat, te'n fa tota la sensació). A l'Alzinar hi han anat, entre molts altres, des de fills d'exalumnes fins a celebritats de Campins, passant per professors i monitores de menjador, i fins i tot per directors, tots ells ME-RA-VE-LLO-SOS, i aquesta és una de les raons de sentir-te orgullós de l'escola.

Al principi, quan arribes a l'Institut, tot ho veus diferent. De conèixer a tothom, passes a no "tenir controlat" més d'una cinquena part dels nois. De cinquanta a cinc-cents nens. De bates i cuetes, a "pírcings" i gorres. Però el que es nota més són dues coses: l'horari (llevar-se a les set, esmorzar dues vegades -perquè hi ha dos patis-, dinar a les tres i tenir tota la tarda lliure) i un tema molt conegut: "ELS MESTRES" (que això us interessa molt, "profes" de l'Alzinar). Cal que us ho digui? Ara tenim un mestre per assignatura. Les noves matèries inclouen francès, dibuix (que seria més o menys l'equivalent a plàstica), cultura i valors, que és l'alternativa a religió, projectes i treball personal (d'ara en endavant TP). I us preguntareu: què són projectes i TP? Doncs projectes seria estudiar un tema en concret (Egipte, l'aigua, programació de robots, per exemple) i fer-ne una o diverses presentacions i activitats relacionades amb el tema. I TP és més complex d'explicar, però es podria resumir dient que és una mena de planificació de la setmana d'acord amb les habilitats de cadascú. Vull dir: si, per exemple, et costa l'ortografia, te'n pots programar el dilluns, el dijous i el divendres, si vols. Però també podem potenciar les que ja se'ns donen bé o ens agraden. Però estic perdent el fil: tornem als "profes". És un dels temes que més m'ha cridat l'atenció, és clar (passem la major part del temps amb la seva gran varietat de mestres) i que crec que val la pena de parlar-ne. Una de les coses que he descobert és que per agafar totalment la confiança mútua amb un professor cal molt de temps. Recordo una vegada, una tarda de quan feia segon, la Marta (la nostra tutora d'aleshores) no va poder venir i va ser-hi el "Marc Profe" per vigilar-nos. Va ser la tarda més silenciosa de tot el curs! El vèiem seriós i distant, corregint els difícilíssims exercicis dels nens grans de tercer. I un any després estàvem dibuixant "tius catxes" a la pissarra amb ell, parlant de les banderes de la platja a classe de medi (se n'anava per les branques) i fent les òrbites dels planetes al pati!

El tres tipus de frases que més es troben a faltar quan ets a l'Institut són: els jocs de paraules del Miquel: "hi ha molts tipus de percentatges: el tant per cent, el tant pernil... ui no, per mil!", de colònies a la Vall de Núria, en el museu hi havia una maqueta de l'hotel Sant Bernat i voltants- "Oh, que maqueta!"; la veu d'en Xavi al mes de maig posant-nos una pila de deures cada dia; i en Braulio i l'Èrika dient-te que t'acabis el plat de peix. Algunes coses es troben a faltar i d'altres t'alegres de no sentir-les més (he, he, he...), encara que se't faci estrany que desapareguin. L'institut és divertit. Fas nous amics. Però sempre et quedarà, encara que m'ho neguis, l'espina de voler tornar a ser petit. 🐛

DEVORADORA DE LLIBRES

L'OMBRA DEL VENT

maria danés vila

Autor: Carlos Ruiz Zafón

Any: 2002

Editorial: Planeta

Pàgines: 485

Preu: 10.95e

SIPNOSIS

L'ombra del Vent narra una història de misteri ambientada a la Barcelona de la meitat del Segle XX. La novel·la comença a una matinada de 1945, quan el pare de Daniel Sempere el porta a un indret misteriós amagat al cor de la Ciutat Bella: el Cementiri dels Llibres Oblidats, un lloc secret i fascinant on porten els llibres que ja no recorda ningú. Allà el pare li deixa triar un llibre. En Daniel escull *L'ombra del Vent*, novel·la del qual ell en quedarà tan fascinat que intentarà esbrinar una mica més sobre el seu misteriós autor, Julià Carax, cosa que el durà a endinsar-se en un món d'intrigues, misteris i d'històries d'amor.

Té una ambientació una mica fosca i solitària, en la qual abunden descripcions excel·lents dels llocs i personatges de la història, una novel·la plena de metàfores i que manté la intriga fins a l'última pàgina.

Aquesta novel·la s'ha traduït al català i a més de 36 idiomes, ha venut cinc milions d'exemplars en tot el món i ha obtingut nombrosos premis internacionals.

Opinió: El meu llibre preferit! Però us he de dir que mai havia llegit una novel·la de misteri i suspens més encarada a un públic adult, i això ha generat un impacte per mi i m'he adonat que acabo d'entrar en una altra etapa en la meua vida com a lectora.

Una història que et robarà el cor des del primer moment si ets una persona que estimes els llibres, que t'enganxa d'una manera quasi obsessiva. La recomano tant a adults com a joves.

CARLOS RUÍZ ZAFÓN

Va néixer el 25 de setembre de 1964 a Barcelona, és un escriptor català que escriu en castellà. Viu a la ciutat de Califòrnia des de 1993, on es va dedicar uns anys a escriure guions de cinema al mateix temps que desenvolupava la seva carrera com a novel·lista. I ha guanyat més de 16 premis internacionals. 🐞

ASSOCIACIONS

TALLER DE PRIMERS AUXILIS

El passat 24 d'octubre la Dra. Carmen Vila, especialista en primers auxilis, de manera molt didàctica, ens va oferir la possibilitat de formar-nos en els comportaments que cal tenir davant d'un incident no previst, relacionat amb l'àmbit de la salut.

Va parlar d'un munt de situacions possibles: cremades, escaldades, insolacions, cops de calor, intoxicacions, ennuiegaments, desmaís, cops al cap, picades d'insectes, de meduses, mossegades de serps, trencament de braços, cames, dits, pelvis, fèmur, fractures obertes o tancades. En tots els casos va presentar solucions, momentànies o definitives segons cada circumstància, per pal·liar el dolor fins a rebre atenció mèdica, si aquesta fos necessària, o per controlar-lo fins l'arribada dels equips sanitaris. Amb l'ajuda d'un ma-

niquí, ens va mostrar com fer massatges cardíacs e insuflacions boca nas. També va portar un desfibril·lador per ensenyar-nos a utilitzar-lo. Al llarg de la sessió, va respondre a totes les preguntes, escoltant i aclarint els dubtes o les inquietuds que se li van plantejar.

La Carmen ens va obsequiar amb un taller dinàmic, agradable i formatiu..

ADN CAMPINS

NA MARIA CINTA MICOLA I CARLES

AMB LA MARIA CINTA MICOLA I CARLES, UN PASSEIG PER L'AMOR I LA MÚSICA

gemma casanovas

fotos: c. puche

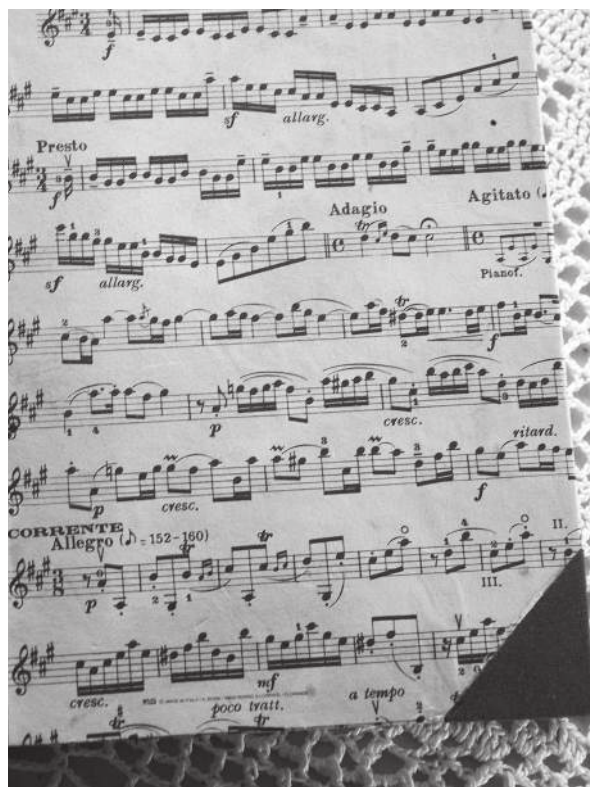
La Maria Cinta Micola no és persona a qui agradin gaire els grans elogis, els rendez-vous, o els paripés... Veient el seu estudi, ple a vessar de records, de manualitats, de fotografies entranyables i amb un gran piano al bell mig de la sala, a mesura que va desgranant retalls de la seva història, ens va donant pistes sobre la seva manera de veure la vida i les persones. Poc a poc es va revelant com una dona extraordinàriament sensible, amb un talent innat per la música, amant de la família, que es decanta més aviat pel dolç encant de les coses senzilles, que sovint ens passen tan desapercebudes... "Jo no sóc ningú, una simple dona, sense mèrit, lluitadora, que ha procurat passar amb coratge el que li ha tocat passar, i punt..."

KILÒMETRE ZERO

La Maria Cinta Micola (per a molts, simplement, la Cinta) va néixer a Barcelona, al carrer de Joaquim Costa, al Raval, el 1939, just l'any d'acabament de la guerra civil espanyola. "Tots sabem el que va ser la guerra i quant de dolor va portar. Si jo estic al món, va ser per la força de voluntat de la meva mare, que, en plena guerra, i amb tres criatures petites a les que a dures penes podia alimentar, va saber que estava de nou embarassada. No es va deixar influenciar, tot i els consells que li arribaven, de manera que l'embaràs va tirar endavant. Els meus pares sempre deien que havia estat una sort, perquè, juntament amb els meus germans (encara en va néixer un cinquè), vam ser tots molt feliços, malgrat la duresa dels anys de postguerra".

PRIMERS CONTACTES AMB LA MÚSICA

"Jo provinc d'una família humil. La meva mare, de sempre, havia tingut la il·lusió d'aprendre a tocar el piano, però no

va poder, de manera que quan la meva germana va dir que volia estudiar música i tocar el piano, de seguida la van matricular. També m'ho van proposar a mi, però jo vaig dir que no, ni parlar-ne...". Però pel que sembla, l'encant de les notes entrelaçades que sortien del piano comprat amb gran esforç va començar a fer el seu efecte: "jo ni me'n recordo, però em van explicar que, quan la meva germana arribava de classe, m'hi acostava i me la mirava, i que, quan marxava, em posava a tocar el que havia tocat ella. Una amiga de la meva mare, que tocava el piano, li va dir que, al curs següent, el que havia de fer era apuntar-m'hi a mi, que aleshores devia tenir uns 8 anys. I així va ser.

EMOCIONS

"Els que treballem amb la música (com deia en Shakespeare, no us fieu mai d'algú a qui no agradi la música...), no sentim només el so de les notes, en sentim el nom, les anem conjuntant, vivim unes emocions d'una intensitat difícil de definir, que no es poden comparar a d'altres igualment intenses que et va portant la vida. De vegades és com una desgràcia,

veig ballar les notes. Ja m'agradaria sentir només sons... La interpretació pot aportar moments extraordinaris, que pot ser que durin tan sols uns segons, però és el súmmum, una sensació impressionant. Toques tal com ha de ser, i el moment esdevé únic..."

UNA QÜESTIÓ DE VOLUNTAT

"Per aprendre música, és del tot imprescindible tenir voluntat d'estudiar, d'aprendre a llegir les partitures (res de tocar d'oïda...). Hi ha molt pocs alumnes que acabin els estudis. El cinquè curs és fatídic, molts ho deixen, perquè acaben per perdre la motivació, a base de repetir i repetir els mateixos exercicis. Costa molt, però s'ha de treure "suc del tamboret", no n'hi ha d'altra. Quan es comença a "fer passadís", ara que hi ha tantíssimes distraccions, malament... Jo he tingut la sort de tenir una habilitat innata per conèixer la psicologia de la gent, de seguida he vist els trets bàsics del caràcter dels meus alumnes, i he procurat no ser una professora massa dura, de manera que entre mig d'estudis, sempre posava alguna partitura que en dèiem "per enganxar".

LES PRIMERES CLASSES I LES PRIMERES RENÚNCIES

Amb 18 anys escassos, i la carrera acabada (a banda dels títols oficials, fins i tot va obtenir el de Virtuositisme, que té molt poca gent, perquè entranya una gran dificultat), va començar a donar classes al Conservatori del Liceu, fent substitucions. Va ser l'època en què la família es va traslladar al barri de Sant Gervasi, al carrer de Sant Eusebi, perquè necessitaven més espai. "Així hi vaig estar 10 anys. Feia alguns

concerts, però aviat vaig veure com funcionava aquest món. El meu professor ja m'ho va advertir, que si volia arribar a fer alguna cosa, me n'hauria d'anar a dormir amb algú o altre... Però ho tenia molt clar, aniria a dormir amb qui jo volgués, amb aquella persona i prou".

EN UNA CALÇOTADA

Un bon dia, la colla d'amics amb la que anava, va organitzar una calçotada. Un d'ells, veient que dubtava si anar-hi o no, li va dir: "et vindré a buscar a casa, si no véns...". Com que el va veure capaç de plantar-se al mig del carrer per cridar-la, va decidir anar-hi. I així va conèixer el que seria un home importantíssim a la seva vida: el seu futur marit, en Josep Ma. Julià, amb qui es casaria al cap d'un any.

CORNELLÀ, CIUTAT DORMITORI

"Els primers temps de casats vam viure a Cornellà de Llobregat, en una torre que era dels meus pares. Als nou mesos va néixer l'Anna, la nostra filla gran. De fet, a la casa hi anàvem a dormir, perquè ens passàvem el dia fora. Cada matí, portava l'Anna a casa dels meus pares, com un farcelllet, i em passava el dia donant classes. Mentrestant, en Josep Ma. tractava de trobar feina, però no hi havia manera, perquè tenia un problema de salut (un sol pulmó, des dels 21 anys) que ho posava molt difícil. Passàvem com podíem. Al cap d'un temps, vàrem anar a viure a Barcelona, al carrer d'Ausiàs March, a casa dels meus sogres. Ens hi vam estar dos anys".

CAP A CANÀRIES FALTA GENT

“Per aquell temps ja havia nascut la segona filla, la Núria. En Josep Ma. tenia un germà a les Illes Canàries, amb qui tenia molt bona relació, que ens va dir: “No podeu seguir així”, Això els va fer replantejar la seva situació i van decidir provar sort marxant cap a allà. “El meu marit va començar a treballar amb el seu germà. Al cap d’un temps va néixer el nostre fill Josep M. Vaig intentar donar classes al Conservatori, però no em deixaven fer res, tot i tenir una titulació que no tenia gairebé ningú. Per nosaltres l’ambient illenc era horrorós. Només ens va faltar l’esclat de la crisi dels anys 70, una crisi espantosa. Amb les nenes i un crió petit tot se’ns complicava. No teníem diners ni per menjar...”

QUAN MENYS T’HO ESPERES, ET CANVIA LA VIDA

La situació era força desesperada, quan de sobte, com passa sovint, quan menys s’ho esperaven, va sorgir una gran oportunitat, de la mà de la germana de la Cinta. Un client seu buscava algú de confiança per cobrir una plaça de director d’un centre. La incorporació havia de ser immediata, de manera que en Josep Ma. va tornar precipitadament a Barcelona, mentre que la Cinta ho faria dos mesos després, quan va haver acabat les classes que donava a dues nenes canàries, aquest cop per instal·lar-se al carrer Consell de Cent – Muntaner, prop de la feina del marit. El petit Josep Ma. ja tenia un any... Amb el pas del temps, en Josep Ma. pare es va presentar a uns exàmens per treballar en un banc que començava. En va arribar a ser director de sucursal, fins que es va jubilar, i això els va canviar la vida.

HAS DE TORNAR

“A Barcelona vaig tornar a agafar el piano. Vaig coincidir amb una antiga professora meva que feia Virtuositisme, al Conservatori de Bruc, que em va insistir molt perquè tornés a fer piano. Ho vaig intentar, però aleshores em vaig quedar embarassada de la quarta criatura, l’Elena. Aleshores vaig veure clar que havia de deixar-ho. No podia continuar, primer anaven els fills i el marit, la meva família, no em podia complicar la vida, de manera que vaig plegar, però mai del tot, perquè vaig continuar donant classes, fins fa molt poc”.

DE TOSSA A CAMPINS, PASSANT PER ESPINELVES

“Vam començar a passar els estius a Tossa, perquè en Josep Ma. fill tenia asma al·lèrgica, i ens van recomanar anar a la platja. El meu marit era més de muntanya, tot i que Tossa li agradava molt. Un any, veient-lo decaïgut, vam decidir fer una cosa diferent, i pels volts de Nadal, fa 24 anys, vam anar a Espinelves a comprar un avet. Sempre havíem fet pessebre, però aquell any vam pensar a posar arbre, també. De tornada, vam passar per Santa Fe del Montseny, i de baixada, per Campins. Va ser un amor a primera vista. Ens va deixar captivats. Vam preguntar per una casa en lloguer, però era molt cara. Aleshores vam veure un cartell: “Pisos a Can Pons””.

HAVIA DE SER PER A NOSALTRES

“Vam anar a preguntar pels pisos de Can Pons, i ens van dir que només en quedava un, als baixos. Vam demanar que ens el guardessin, que la setmana següent pujaríem a Campins amb els fills, i prendríem la decisió. Va ser un pas tan important i tan positiu, el que vam donar, que vam veure el cel. Era un mes de març i pel juny celebràvem les noces de plata. Teníem fins i tot piscina, ideal per a tots, però bàsicament va anar tan i tan bé per al meu marit, anar a viure a allà... El pis era molt petit, però no importava, perquè ell sortia a la plaça, s’asseia en un banc, sota els arbres, i ara parlava amb un, i ara amb l’altre, estava encantat! Va reviuere! Si fins i tot li deien “el viudo”, perquè jo no sortia tant, entre les classes, la feina de casa i les meves aficions... En aquella època vaig

aprendre a fer ninots de cartó pedra. Tinc tota la família feta amb ninots”.

EL CANT DELS OCELLS

“El pis se’ns va quedar petit, perquè quan es van començar a casar els fills i van arribar els néts, no hi cabíem. Aleshores, ens vam assabentar que es venien uns terrenys per la zona de Can Joanet, i ens vam tornar a animar. Fèiem broma, perquè teníem la sensació d’haver treballat una pila d’anys només per pagar aquestes coses i els estudis dels fills, però havíem estat tan feliços, que ens hi vam tornar a llançar. Però érem ja massa grans per construir-nos una casa per nosaltres sols. Així que vam proposar als fills si algú s’animava a fer-se-la amb nosaltres i així compartir les nostres vides. I va ser l’Anna amb la seva família, qui a més la va dissenyar i dirigir la construcció de la nova casa (envoltada per una reixa inconfusible, amb notes de la partitura del “Cant dels Ocells”). “No ens pensàvem pas que la poguéssim gaudir gaire, pel delicat estat de salut del meu marit, però hi va viure dotze anys, ben feliç, fins als 83 anys”.

UN BUIT DIFÍCIL D’OMPLIR

“Sense en Josep Ma., que ens va deixar el mes de maig de l’any passat, la meua vida ha canviat completament. Teníem cadascú les seves aficions. A ell li agradava l’enquadernació, la lectura, la maquetació -estava treballant en una rèplica del Tramvia Blau, que no va poder acabar-, treballava amb l’ordinador... A mi m’agradaven, a banda de la música, la pintura, cuidar del jardí, les manualitats... Cadascú feia la

seva, però hi havia uns moments al dia sagrats, a banda de l'hora dels àpats. Un d'ells era al capvespre, al banc de so-rral, on ens trobàvem per parlar de l'actualitat del dia. Era el nostre moment. Quan va faltar, pensava que no ho podria resistir, de tan gros que em semblava..."

EL LLIBRE BLANC DELS RECORDS

"En Josep Ma. em va regalar un llibre, amb les pàgines en blanc, relligat per ell mateix, quan havia de ser àvia per primera vegada. Li feia il·lusió que hi escrivís les meves experiències, els meus sentiments. Vaig començar a fer-ho en un paper a banda, per no fer-lo malbé, de tan preciós que em semblava. Després vaig començar a escriure a l'ordinador, perquè així puc corregir o afegir coses... Tinc 11 néts, que són la meua alegria, el meu tresor, una preciositat. Repartits entre els 2 anys i els 19, tots m'omplen per igual, no te n'estimes un més que un altre, tots han anat prenent una part de mi. Amb en Josep Ma., sempre vam procurar, especialment als estius, que es trobessin. Organitzàvem cada any com una mena de colònies, i els fèiem fer tota mena d'activitats, fins i tot obres de teatre, i manualitats (que subhastàvem quan venien els

pares, amb la condició que cada pare es quedés l'obra del seu fill), excursions (era tradicional anar a la creu de la missió, a fer-nos la foto...). De tots tinc vivències escrites, però ni una en el llibre, que segueix intacte..."

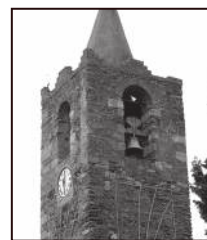
LA FAMÍLIA COM A VOCACIÓ

"El meu marit i jo teníem una filosofia, que vam tractar de transmetre als nostres fills: si es vol triomfar fent carrera, millor no formar una família. Sempre els dèiem: "Dediqueu-vos en cos i ànima a la vostra carrera si aquesta és la vostra vocació, però si decidiu formar una família, estigueu per ella". Amb en Josep Ma. vam viure una vida familiar molt intensa, va ser un pare extraordinari. Quan ens cridaven de l'escola els tutors dels nostres fills, mai no volíem parlar de les notes (ja les teníem escrites en un paper!), el que volíem era parlar del seu comportament, amb els professors i amb la resta de companys. Ens interessava més saber que eren bona gent, que creixien feliços...Tots tenen estudis, però penso que han recollit el testimoni, perquè estan fent el mateix amb els seus propis fills, per tant, d'alguna cosa ha servit..." 🐾

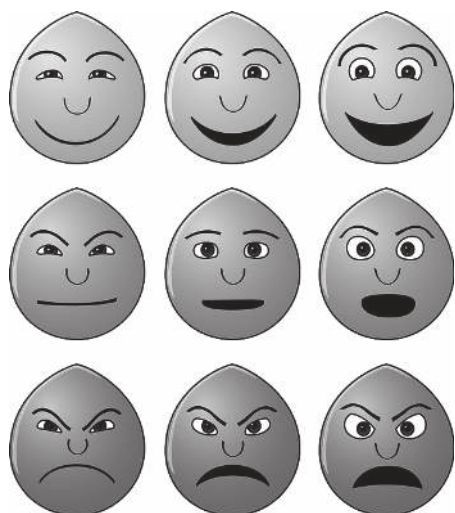

DES DE LA PARRÒQUIA

EL LLIBRE DE LES EMOCIONS

shalom

fotos: wiki commons

La paraula emoció prové del llatí *emovere* i significa “remoure, com-moure”. Les emocions estan presents en la vida de tot ésser humà, i no d’una manera esporàdica, sinó constantment, gairebé totes les hores del dia, fins i tot quan dormim, a través dels somnis, que també poden ser expressió d’intenses emocions.

Segons Anselm Grün, doctor en Teologia, un dels mestres espirituals més seguits i apreciats a Europa, administrador de l’Abadia benedictina de Münsterschwarzach, a Baviera (Alemanya), les emocions ens

dinamitzen, ens posen en marxa i determinen la nostra conducta i com ens relacionem amb el món i amb els altres. Però poden ser un arma de doble tall: com que no sempre són clares i inequívokes, tan aviat ens poden paraitzar com estimular, de tal manera que actuem fora de control. Per això el Pare Grün recomana explorar el propi interior, per tal de comprendre-les, clarificar-les, i en la mesura del possible, transformar-les.

És possible que més d’una vegada ens haguem fet un munt de preguntes: per què actuo així? Perquè he dit aquestes paraules? Què m’ha impulsat a fer o a deixar de fer determinada cosa? Com he de comportar-me, què s’espera de mi?

El Pare Grün, a la seva obra “L’escola de les emocions”, n’analitza fins a 48, ordenades per ordre alfabètic, des de l’avorriment fins a la vergonya, passant per l’alegria, la confiança, la confusió, la culpa, la indiferència, l’odi... considera que hem de donar entrada a les nostres emocions, no negar-les ni disfressar-les, per poder gestionar-les amb habilitat i reaccionar de manera conscient, sense deixar-nos dominar pels sentiments. Es tracta de familiaritzar-nos amb el que ens passa i utilitzar-ho com a font d’energia, de vitalitat, de goig per viure, sense temor.

Reflexionar serenament sobre les emocions que sentim, segons A. Grün, ens preserva de convertir-nos en un “soufflée d’emocions”, d’actuar a batzegades, i ens fa més capaços de viure una relació personal amb els altres molt més fructífera.

NOTÍCIES PARROQUIALS

El dia 18 d’octubre de 2015, el Bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, va ordenar 6 nous preveres. Entre ells, Mn. Hernán Urdaneta, a qui va nomenar Vicari de dues parròquies de Granollers i de la Parròquia de Canovelles. Així mateix li va encomanar la celebració de les misses dominicals a les nostres 4 parròquies (Campins, Montseny, Mosqueroles, i La Costa), entre d’altres serveis.

Mn. Hernán va néixer a Caracas, Veneçuela, el 1974. Té dues germanes més grans. L’any 2002, tota la família es va traslladar a Catalunya, concretament a Terrassa, on es van instal·lar. La seva formació professional és com a informàtic, al que es va dedicar els primers anys, a Barcelona. “La meua vocació al sacerdoci va representar una sorpresa per a mi. Un canvi de vida tan gran, i a la meua edat, pot semblar humanament una aventura arriscada, però no ho veig així. Quan ens posem en les mans de Déu, no hi ha cap risc, “Déu ho disposa tot en bé dels qui l’estimen” (Rm 8, 28); si som dòcils, no hi ha res a témer; Ell està sempre amb nosaltres i guia els nostres passos, i ens assisteix a cada instant. Només puc donar gràcies al Senyor per tants beneficis que ens concedeix i demanar-li a Ell i a la Mare de Déu que m’acompanyin i m’ajudin a ser fidel a la voluntat de Déu, cada dia». Li donem la benvinguda i li desitgem sort i encert en les seves noves responsabilitats.

LA CONSULTA VETERINÀRIA

CONSELLS PER LA BONA ADQUISICIÓ D'UN CADELL

marta martín

Hi ha moltes maneres de fer-se amb un cadell de gos o de gat. Podem adoptar-lo d'una gossera o d'una protectora d'animals, podem adoptar-lo d'un particular, podem comprar-lo en una botiga o podem comprar-lo en un criador.

Quan adoptem d'un particular no sol haver-hi cap tipus de contracte ni de compromís de cap tipus de garanties. Quan adoptem d'una gossera no sol haver-hi cap tipus de garantia sanitària obligatòria tot i que generalment ens entreguen l'animal ben desparasitat i amb les vacunes al dia, però sí que hi ha una obligació legal de comprometre's a esterilitzar l'animal al voltant de la seva maduresa sexual o al seu any d'edat com a màxim. Algunes protectores ja inclouen el cost de la cirurgia en el cost simbòlic de l'adopció i d'altres senzillament demanen un certificat veterinari un cop realitzada la cirurgia de manera particular per l'adoptant.

Quan adquirim l'animal en una botiga o en un criador tenim dret a exigir una sèrie de garanties sanitàries. En primer lloc ens han d'entregar l'animal ben desparasitat tant interna com externament. A més, ens han de donar una garantia de 15 dies per malaltia infecciosa, és a dir, que si durant els 15 dies posteriors a la compra de l'animal aquest presentés una malaltia infecciosa ens haurien de cobrir el tractament fins a la seva completa curació. Per últim tenim dret a exigir una garantia d'un any per malaltia congènita o hereditària, entenent com a tals aquelles malalties que pot patir l'animal fruit de la seva herència genètica. Exemples d'aquests tipus de malalties serien la displàsia de malucs en races predisposades, o un problema de cor congènit, és a dir, que sorgeix abans de l'any d'edat i que no s'ha pogut detectar amb anterioritat i que a més compromet la supervivència i/o el benestar de l'animal.

Quan parlem que hi ha d'haver aquest compromís de garanties per part del venedor, ens referim a que han de cobrir les despeses que d'això se'n puguin derivar o en alguns casos s'ha de "reposar" l'animal, tenint en compte que no es tracta d'un objecte i que un cop adquirit, el més normal és que li agafem afecte i no vulguem canviar-lo per res del món.

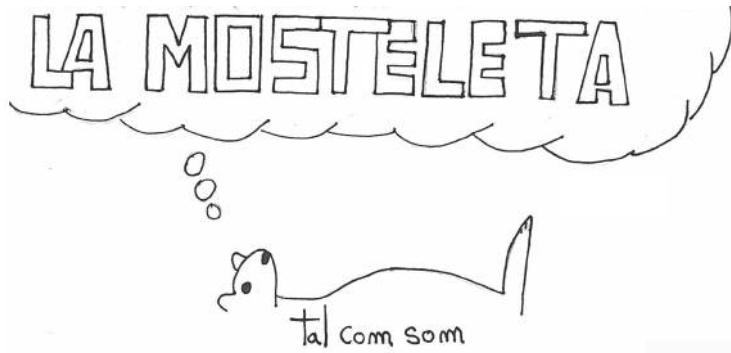
Sigui com sigui, com a responsables d'un altre ésser, tenim l'obligació ètica i moral de comprometre'ns a tractar l'animal de la millor manera possible i de garantir la seva salut i el seu benestar en tots els sentits. 🐾

Doncs sí noia, al Cuki li van detectar miopia dins de la garantia i ara tinc cobertes totes les ulleres i el tractament de l'oculista de per vida.....

dibuix: c. puche

PER QUÈ LES FULLES DELS ARBRES CANVIEN DE COLOR A LA TARDOR?

Els nens i nenes de primer i segon de l'escola l'Alzinar s'ho han preguntat.

Per tal d'investigar sobre aquest fet, la seva mestra els hi proposa un experiment.

Fan les seves hipòtesis: Potser els arbres han passat molta calor durant l'estiu i les fulles s'han torrat o l'arbre s'ha quedat sense aigua o potser es preparen per al fred o...

Els cal esmicolar les fulles a trossets molt petits.

Després les aixafen amb un morter i les posen dins uns pots petits on afegeixen una mica d'alcohol. Remenen el pot una bona estona i el deixen reposar fins a la tarda.

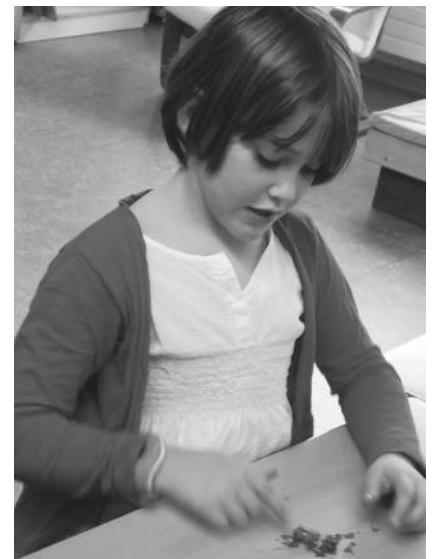
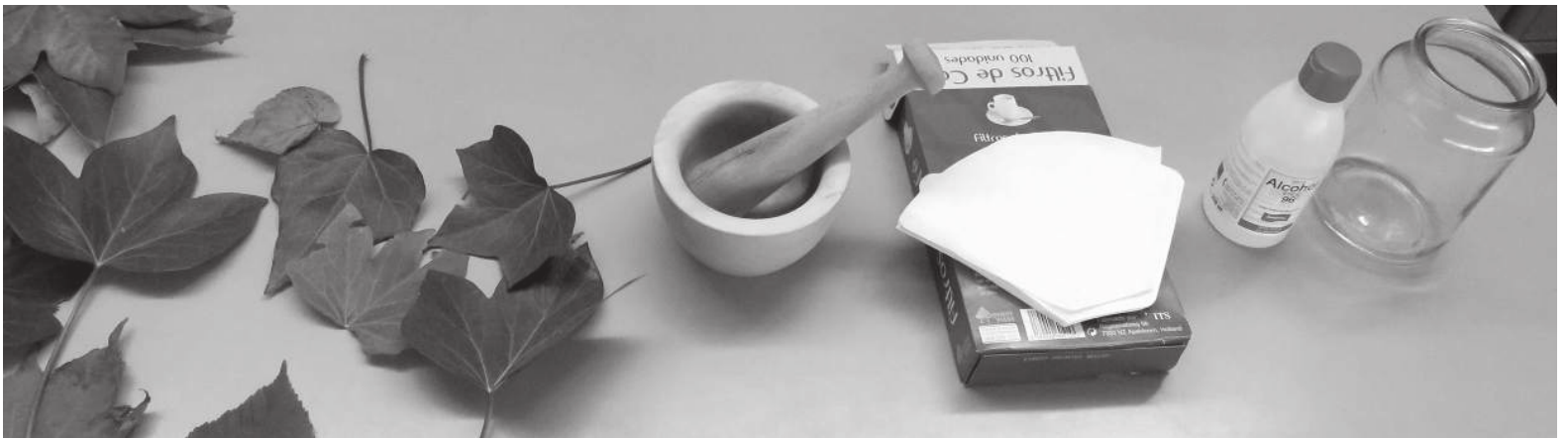
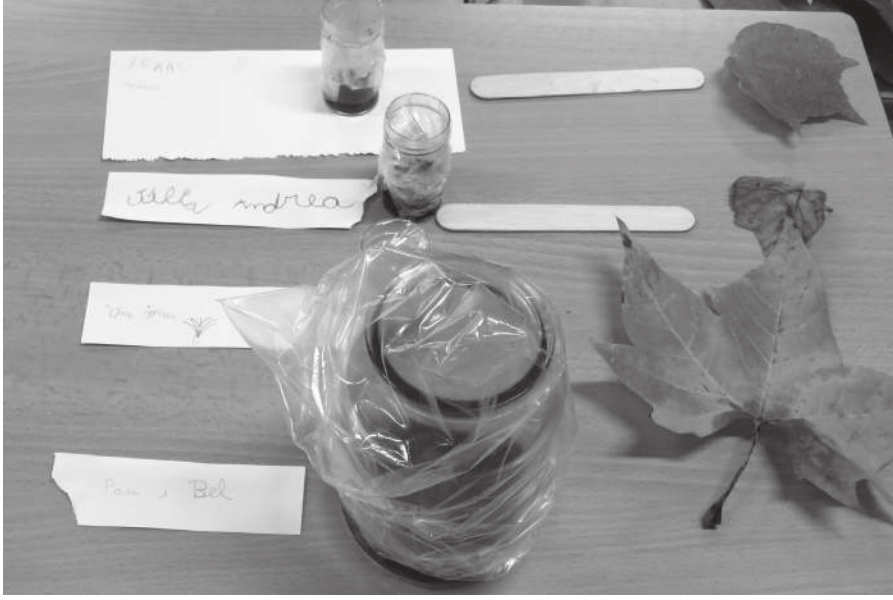
A la tarda, arriba el moment esperat. Tallen un tros de paper assecant, com el que s'utilitza com a filtre de cafè i el suquen dins el pot on hi han deixat reposar la fulla picada amb alcohol. El deixen assecar i quan el tornen a mirar es queden una mica parats, realment no saben què ha passat. És quan observen els colors i se n'adonen que a més del color verd també hi apareix el groc. Conclouen que el color groc deu estar sempre a la fulla, però el verd és més fort i el tapa. La mestra els hi diu que aquest color verd de les fulles es diu clorofil·la.

A l'hivern els arbres descansaran i viuran amb l'aliment que van emmagatzemar durant l'estiu.

La clorofil·la de les fulles desapareix i comencem a veure els colors taronges i grocs. Aquests colors ja hi eren durant l'estiu però no els podíem veure perquè quedaven coberts pel verd de la clorofil·la.

Satisfets, sobre la soca d'un vell arbre, avui saben una mica més de la vida d'aquests gegants, els arbres.

fotos: escola l'alzinar

A L'OMBRA DEL QUERCUS

martí boada

NOTES DE CAMP

DIJOUS 31 DE JULIOL

Els sembrats com diria la poeta Àngels Anglada, no sols enyoren a les guatlls vingudes del sud, també manifesten enyor de grana sembrada, de grapejada d'arada. No hi ha paisatge més trist que el d'una feixa erma.

Quan els verds conreats abdiquen, i són vençuts per les tiges bianuals de les olivardes, la bellesa del paisatge cultivat claudica i apareix el desordre de la successió ecològica més incipient, la batalla de les herbàcies colonitzadores mostra tota mena de verds botànics de mates de tija curta, i s'esdevé el domini de les verdolagues, ababols, blets, nielles, esclafidors, corretjoles i la infinitat de gramínies d'espiga diversa, amb el suport dels grocs florals de les variades compostes de la colla dels llevamans, els lletsons, pixallits, cosconilles i els verds basals sempre arrapats al sòl dels plantatges, ara de fulla estreta, ara de fulla ampla.

Els herbassars heterogenis, fan conversió de productors primaris que forneixen fibra als exèrcits d'artròpodes diversos i proteics. El rostoll, en la mesura que madura i va torrant-se, la densitat d'insectes augmenta. En el moment de calor més intensa d'aquests dies d'estiu el so primari d'aquests paisatges al llarg del dia el posen la cigales, les llagostes de rostoll i els saltamartins i al captard i vespre els grills campestres.

Escapada dels camps, en el punt on el marges bardissers es desborren, observo una petita localitat d'una planta remeiera interessant: l'agrimònia, l'herba dels tenors. El nom fa al·lusió a les seves virtuts per ajudar a afinar les cordes vocals dels cantant d'òpera, segons es documenta en algun tractat remeier.

M'enfilo per Mosqueroles, el llogarret paisatgísticament més seductor del baix Montseny, sempre hi fa bonança climàtica, ho marquen les oliveres i un petit escamot de ceps, indicadors de clima benigne, el temps és rarament rigorós. Encara hi ha alguns masos actius: als conreus de Cal Sastre i Can Ferrer no hi manquen sembrats treballats. Enguany, afavorits per la PAC, han collit colza, una crucífera, nova a la zona, plantada amb criteris de subvencions des de Brussel·les. La nova planta, ha introduït una catifa de grocs primaverals a les vores de la riera de Rifer, avui observo que ja l'han recol·lectat, els camps han estat estriparats i sembrats de nou, amb la nova grana sembrada i enterrada les feixes marronegen.

Muntanya amunt, deixo a la dreta Torre Mariona, bella construcció de granit "ull de serp", llegat del mecenes català Rafael Patxot, exiliat a Suïssa durant la dictadura franquista. Actualment hi ha les oficines del Parc Natural.

A partir del revolt de la resclosa de Can Ferrer, el pla es fa escàpol i s'inicia la pujada de cota. Ran del revolt hi ha la resclosa dels Templers, d'on els regants de la conca de la riera de Mosqueroles prenen l'aigua per a regar. Una comunitat de regants, establerta en època dels templers. L'aigua s'ha repartit històricament per hores i plomes d'aigua. A principi de temporada els regants s'han reunit durant segles per organitzar l'arranjament del reg, i procedir a la distribució dels horaris de repartiment de l'aigua, els regants del baix Pertegàs ens reuníem sempre sota les capçades dels roures de la bassa d'en Jordi, els tractes dessota un arbre d'ombra o coronat, quedaven sempre millor ancat; és la figura de l'arbre temple, un cert sentit de dendroreligió.. Actualment amb el deixondiment del sector pagès i amb la nova regulació de l'aigua, la comunitat ha quasi bé perdut les prerrogatives històriques. Al llogarret de la Costa, vaig a treballar una estona amb el ceramista Toni Medalla, m'introdueix al món creatiu del fang, la intenció és produir alguna peça del que se'n pot dir forest art o l'auto art del bosc. Pel camí m'acompanyen les floracions tardanes, de l'ailant, i la ginesta mandrosa, que encara no acaba de fructificar. De fons se sent el cant de repicoteig del gratapalles, ocell d'espais oberts, preferentment con-

Agimonia eupatorioides

reus. Sempre solitari, cercador de petites granes i algun insecte del horts i les pastures, és un bell ocell, petit, de bec robust, amb molta personalitat ecològica, mai abundant.

A l'hostal de la Costa, en Josep i en Jaume, em reben amatents i murrís com d'habitud. Ofereixen una de les cuines més sinceres de la muntanya, porten tres generacions d'hostalers, acostumen a oferir productes, no tots, de la muntanya, tipus aviram, conills, bolets. La tradició de

cuina del xup xup els hi ve de la iaia. Els postres sempre diversos són un treball refinat de la dona d'en Jaume, la Pilar, persona de sensibilitat poètica.

M'indiquen que es comencen a fer bolets, s'han collit els primers ous de reig. Un ciureny o cep descomunal de 700 grams, trobat a la base d'un roure americà. Els primers erols de rossinyols, han aparegut als alzinars més d'obaga.

dibuix: m. boada

En marxar de l'hostal, saludo als bons amics Imma Mayol i al senador Joan Saura. A l'hostal de la Costa, no és estrany de trobar-hi gent del món intel·lectual i del món de la gastronomia, que hi són habituals. Un client regular ha estat el malaguanyat cuiner Santi Santamaria.

Carretera enllà, els únics ocells que es mostren de manera aparent són els gaigs, creuant en vol ràpid i emetent una veu d'alarma, sempre sonorament esbojarrada, i mostrant les belles plomes alars blaves i el blanc alarment del carpó. A partir de la Costa, fins a la Plana Amagada, hi ha un fet botànicament insòlit, s'hi localitzen totes les espècies de pins del país, la majoria de forma espontània: pinyer, blanc, pinassa, rojalet i pinaster. I d'altres, afavorits o plantats, com el pi negre. 🐞

REFRANYS I ENDEVINALLES

joan antoja

ENDEVINALLA

**Esglesia petiteta,
la gent menudeta,
sagrístà de fust.
No ho endevines, ruc?**

Llimona i all
metges al carall.
Per un cigró
no es perd una olla
Oli, vi i amic
es millor com mêt antic

SOLUCIÓ: EL PEBROT

VACANCES A ALGÈRIA

QASAMAN

jaume vilà

Fa anys quan érem joves i atrevits vam decidir amb els meus cosins d'Arbúcies anar de vacances d'estiu a Tunísia, però en lloc de fer-ho de la manera normal amb avió i agència, que és com s'ha de fer, vam decidir anar-hi en cotxe.

Vam estudiar la qüestió de com creuar la Mediterrània i vam optar pel ferry des d'Alacant a Orà. D'aquesta manera teníem l'oportunitat de travessar quasi tot el nord d'Algèria abans d'arribar a la frontera tunisiana i allà fer el viatge de vacances pròpiament dit.

El ferry sortia d'Alacant a la vesprada i arribava a Orà al dia següent després de navegar tota la nit.

Vam sortir amb temps més que suficient i vam arribar feliçment al port d'Alacant on hi havia ancorat el ferry que ens havia de portar a terres algerianes. El nom del ferry era Tipasa, població prop d'Alger on hi ha importants ruïnes romanes.

El trajecte va ser una mica especial doncs teníem reservades unes butaques ja que no hi havia cabines per passar-hi la nit. Però quan les vam anar a veure, la sala estava tan atapeïda de gent i perfum que vam optar per anar a dormir sota les taules del bar del ferry on érem sols.

Arribats al port d'Orà, la maniobra d'aparcar el ferry va durar més de dues hores. No hi havia manera de posar-lo al seu lloc. Finalment sortírem del vaixell i cap a la duana.

A més del control de passaports, has d'omplir uns quants formularis amb el nom del papa, de la mama, l'avi, la iaia, declaració del que portes, màquines de retratar, divises, què hi vas a fer, quants dies t'hi estaràs, quan marxaràs, amb que marxaràs, etc. És una magnífica forma d'entretenir el personal i muntar cues quilomètriques.

Per acabar-ho de rematar ens obligaven a canviar l'equivalent en dòlars a unes 10.000 pessetes en la moneda d'allà, el dinar algerià, per persona. Érem nou: quatre adults i cinc jovenets. Aquesta moneda s'havia de gastar obligatòriament allà, doncs si t'enganxaven passant la duana a la tornada amb dinars et podia caure el pèl. I si els aconseguies passar d'amagat només els podies canviar a La Meca, on era improbable que hi anéssim de vacances i encara més de peregrinació convertits a l'Islam. Portàvem menjar bàsic per tot el viatge, per tant era impossible gastar el que ens obligaven a canviar.

Vam començar a plorar i regatejar i el responsable duaner, dic responsable i no funcionari, es va adonar que el que tenien reglamentat era una bestiesa i ens va autoritzar un canvi mínim i que anéssim amb Al-là i en pau. Així ho vam fer després de recollir un document acreditatiu del canvi fet.

Just quan ja marxàvem vam preguntar: "I què passarà quan tornem de Tunísia a la frontera algeriana de l'altre punta de país?" Depèn del

funcionari ens va dir: "Ens vàrem quedar amb una certa intranquil·litat que no va durar gaire.

Començarem doncs el viatge cap a Tunísia fent nit a Sidi Ferroush en una mena de campament militar i a Constantine en una escola que van obrir expressament per nosaltres, i d'allà a la frontera tunisiana Oum Teboul. Tota la vida recordaré aquest nom.

Funcionari amb uniforme militar i gorra, conscient de la seva importància, la va fer valer. Va dir que si entràvem a Tunísia, a la tornada hauríem de canviar l'equivalent a 90.000 pessetes. No hi va haver manera. Ni la història de la duana d'Orà ni res. Vam inclús anar a veure el comissari de fronteres de Constantine, tot en va.

Només teníem una opció que no fos ruïnosa. Passar les vacances a Algèria i ser 9 dels 12.000 turistes anuals que visitaven Algèria en aquella època. Tot un honor.

Aquell incident ens va tocar la moral, però vam intentar redreçar la situació. Primer buscar lloc per acampar i passar la nit. Demà serà un altre dia.

Vam veure un turó on onejaven banderes. Semblava un campament militar. Vam decidir anar a veure si ens deixaven acampar per allà, doncs ja havíem tingut èxit abans a Sidi Ferroush.

Era un campament d'estiu per a la canalla. Tots uniformats, desfilant, fent gimnàstica, cantant, etc. Semblava un campament del frente de juventudes.

Ens hi vam acostar amb precaució, suposant que no estarien massa familiaritzats amb visites de turistes. Va sortir a rebre'ns un home també uniformat, que molt amablement ens va donar la benvinguda i ens va dir que es deia Abd al Rahman. Vaig pensar: només ens faltava l'Abderraman el que feia córrer els cristians de la Península Ibèrica.

Doncs l'Abd al Rahman ens va deixar acampar dins del recinte del campament, fer ús de lavabos, dutxes, etc., i a més ens va convidar a sopar, tot absolutament gratis.

Prop de les nou amb les nostres millors gales vam anar cap un cobert on hi havia moltes taules parades amb tot el personal del campament a punt de sopar i, en un lloc preferent, ens van mostrar la nostra taula. Van tenir, a més, el detall de deixar-nos sols per sopar.

Just abans de sopar, tothom es va aixecar i va adoptar la posició de ferms. Nosaltres vam fer el mateix. Per primera vegada vam escoltar l'himne nacional algerià. Se sentia per uns altaveus i el cantava tot el campament. Em sembla que la nostra canalla va corejar les últimes estrofes, sense tenir idea del que deien.

Ens van servir sopa de peix, una mena d'estofat i després raïm. Tot era molt bo. Vam parlar amb molta gent d'allà. Els hi vam explicar els pro-

blesmes de la frontera. Ens van dir que els funcionaris eren idiotes. Volíem que ens quedéssim tot l'estiu allà, sense pagar res. Vam estar dubtant per un moment, però vam decidir anar tornant cap Orà xino xano on teníem dia i hora pel ferry de tornada, el Tipasa, tot visitant el nord d'Algèria. Un viatge inoblidable en tots els sentits de la paraula. Extraordinàries mostres de l'hospitalitat algeriana i una riquesa arqueològica sensacional. La incomparable ciutat de Constantine, Djemila, Tipasa, Alger, la tomba de Cleopatra Selene, les dunes del Sahara, la serralada de l'Atlas...

Ara sé, que l'himne nacional d'Algèria es diu Qasaman que vol dir jurament i que va ser escrit amb la seva sang a les parets de la presó de Barberousse a la ciutat d'Alger pel poeta nacionalista Moufdi Zacaria el 25 d'abril de 1955. La música es de Mohamed Fawzi.

Va ser adoptat com himne nacional algerià el 1963, poc després d'assolir la independència.

Es curiós que en una de les estrofes aparegui el nom del país colonitzador França.

A les parets de la casbah d'Alger es poden veure encara impactes de bales per tot arreu. I a tots els pobles i ciutats es poden veure els cementiris dels màrtirs de la independència nets i ben cuidats de color verd i blanc.

El verd és el color de l'Islam. 🍀

Himne nacional algerià. (dues estrofes)

Jurem per les tempestes devastadores abatudes damunt nostre
Per la nostra sang noble, pura i generosament vessada.
Pels estendards lluents flotant al vent.
Sobre els cims altius de nostres feres muntanyes
Que estem preparats per a la vida i per a la mort
Car hem decidit que Algèria viurà
Siguen-ne testimonis.

Oh França el temps de les paraules s'ha acabat.
L'hem tancat com qui tanca un llibre
Oh França ha arribat el dia de passar comptes
Prepara't, heus ací nostra resposta
El veredict el pronunciarà nostra Revolució
Car hem decidit que Algèria viurà
Siguen-ne testimonis.

L'ESCOLA

EL TEMPS DE LES MUSES HA ACABAT, VISCA L'ESPECTACLE POPULAR

miquel à. ruiz

El temps de les muses ha acabat, visca l'espectacle popular. Després de 28 representacions ininterrompudes, aquest any no celebrarem el festival de teatre escolar. Potser la provocació inherent a l'art dramàtic ha anat massa lluny i algú ha manifestat que ja n'hi ha prou d'aquest color. Aquest fet ha propiciat l'oportunitat de recuperar una altra tradició que des de fa nou anys era al limbe dels justos: la representació del pessebre vivent a Campins. El guió que havia preparat per a l'obra teatral d'enguany se situava en una escola nacional dels anys cinquanta, en plena època daurada del nacional catolicisme d'ínfaust record. Fins i tot els més petits cantaven en l'escena de l'esbarjo entre jocs les cançonetes de l'època: "el corro chirimbolo", "soy la reina de los mares", "el cocherito leré" o la gens innocent "quisiera ser tan alta como la luna" que conté l'estrofa:

**para ver los soldados
de Cataluña,
¡ay! ¡ay!,
de Cataluña,
de Cataluña.**

**De Cataluña vengo
de servir al Rey
¡ay! ¡ay!,
de servir al Rey,
de servir al Rey.**

No voldria enganyar ningú, evidentment sóc conscient que la temàtica d'aquesta obra podria generar polèmica. Una paròdia del franquisme podria ferir susceptibilitats. Òbviament s'han de respectar totes les opinions, però el feixisme és una ideologia que atenta contra els drets humans i la democràcia i no mereix el nostre respecte. No sembla molt intel·ligent apel·lar a la llibertat d'expressió per a un sistema polític que vol acabar amb aquesta mateixa llibertat com a valor fonamental i inalienable de l'ésser humà.

El teatre és teatre i no s'ha de confondre mai amb la realitat.

El teatre escolar té uns valors educatius extraordinaris: ajuda a discernir la realitat de la ficció, fomenta la lectura, la entonació i la declamació, els nens i les nenes aprenen a ser-hi davant un públic que els imposa respecte, superen timideses, creix la seva

autoestima, exercita la memòria, mostra el fruit de l'esforç, dona sentit a l'estudi i diverteix enormement.

Però el teatre no es pot imposar a la força, seria violentar la seva pròpia essència. Tot i això no hem caigut en la decepció ni ens hem disposat a llepar-nos les ferides. Perquè la il·lusió impregna l'escola i tota la comunitat educativa que es va reunir i va trobar una alternativa al teatre, va veure l'oportunitat de recuperar les representacions del pessebre vivent a Campins. Un espectacle viscut com a seu per tot el poble que implica una participació que depassa l'escola i convida a tot el veïnatge.

El projecte és ambiciós i un xic precipitat. Per aquest motiu demanem la comprensió, complicitat i indulgència dels campinencs i campinenques. I, com acaba el personatge del monòleg final del "Polònia"... amb il·lusió!

A tall d'exemple d'una aplicació de la representació dramàtica de la realitat viscuda com a canal d'expressió de les emocions, la Verònica, una alumna de cinquè, vol il·lustrar el tema:

I entre tots s'ha fet possible.

Gràcies al Vicens, dissenyador d'una magnífica establia, que va construir amb la col·laboració de l'Albert, l'Éric, en Pascual i el Raül.

No va faltar la música celestial de l'Estefania i la Berta. La generositat de la Maria de Can Sura cosint capes per als dimonis.

El compromís amable i la predisposició dels mestres perquè els nens i les nenes, autèntics protagonistes, d'una manera natural, com un joc i una feina d'escola alhora, gaudissin de la representació. La Roser que ho dona tot, la Bel i la Sandra, el Xavi, el Joan Carles per portar-nos a tots pel bon camí i tots els altres sempre disposats a facilitar els assajos.

Els ex-alumnes que no deixen mai de considerar aquesta com la seva escola i Campins com el seu poble, encara que alguns en tinguin dos, de pobles.

Les famílies que han portat els seus fills i filles com autèntiques figuretes de Betlem. La Isabel que té una qualitat especial que els petits dansaires saben captar i expressar. En Carles Puche que va guardar les imatges per a la nostra petita història. L'Ajuntament que ens ho ha facilitat tot i la Parròquia que ens ha obert les portes. El públic que fins i tot s'ha integrat en la representació cantant una nadala.

I per damunt de tot els actors i les actrius. La Carme, un deu; la Verònica, una gran intèrpret, els timbalers, dimonis, àngels, pastorets, la força del Bernat, el caganer, el reporter, reis, patges, Josep, Maria i el nen Jesús. Tots i cadascun mereixen mencions especials perquè tots i cadascun han estat imprescindibles en aquesta recuperació de l'esperit nadalenc a Campins.

Moltes, moltes gràcies a totes i a tots. 🍕

TEATRE CREATIU

L'ESTAFADA

Quan estan a classe, la Clara li diu a la Lorena: "Per què no seus amb nosaltres a l'hora del menjador?" (la Clara es queda molt poc al menjador) i la Lorena contesta: "D'acord".

Quan és l'hora del menjador, la Lorena seu al costat de la Clara, l'Anna, la Gisela, la Montse, la Laura i el Raül. Llavors la Clara comença a fer un secret entre tots excepte la Lorena. La Lorena que té molt bona oïda sent com diuen: "La Lorena és tonta." I se sent molt malament perquè un dia fan veure que són amigues i l'altre dia l'estafen.

Fet per: la **Verònica Rovira**

foto: c. puche

LA CUINA DE LA MERCÈ

PURÉ D'ORTIGUES

martí pey

POSEU-VOS GUANTS PER ARREPLEGAR-LES

L'ortiga que tots coneixem i considerem, ben equivocadament, com una "mala herba" és una de les plantes més corrents i conegudes que creix abundantment al llarg dels camins, als peus dels murs i entre els enderroc.

Malgrat la mala fama que té, degut a les picades doloroses que ocasiona, pot considerar-se com una de les plantes amb més propietats medicinals, alimentàries i, fins i tot, industrials.

L'ortiga és una planta vivaç que té de 50 cm a 1 metre d'alçada amb fulles ovals i dentades d'un color verd fosc i cobertes de pèls urticants. És molt rica en vitamina C. El seu poder urticant és més o menys accentuat segons l'època de l'any o l'estat atmosfèric... piquen menys després d'haver plogut i en temps calorós. De totes maneres aquest poder urticant desapareix immediatament per la cocció i també el perd d'una manera natural al cap de dotze hores de ser recol·lectades.

PROPIETATS MEDICINALS:

Des de l'antigor l'ortiga s'ha considerat com un poderós hemostàtic per lluitar contra les hemorràgies en forma de suc o de cataplasmes, amb la planta fresca i aixafada. Les infusions d'ortiga són un bon depuratiu i un antidiarreic. Poden utilitzar-se també per a fer gargarismes en cas d'angines o per netejar i desinfectar les afeccions de la pell tals com

èczemes, acne i herpes. I, sobretot, diuen que l'ortiga és un excel·lent antireumàtic, especialment pels qui tenen el valor de servir-se'n com si fos un guant de fricció...

PROPIETATS ALIMENTÀRIES:

En forma de crema o puré (barrejades amb patata per tal de donar consistència a la preparació) podem incloure-les en els nostres menús. O, simplement, bullides com a verdura — són semblants als espinacs de gust — o bé utilitzant les fulles joves que tenen un sabor un xic salat, en les amanides compostes. En tots els casos són molt digestives i poden recomanar-se als anèmics, als dèbils, als convalescents i als vells. Menjar ortigues a temps, equival a defensar-se de la grip i dels seus mals resultats.

PURÉ D'ORTIGUES

INGREDIENTS:

Oli, una ceba, tres o quatre patates, mantega o crema de llet, brots tendres d'ortiga.

Calçar-se uns guants de jardiner i recollir una bona quantitat de brots tendres d'ortiga (evitar i no aprofitar les tiges que són llenyoses). Rentar-les i trinxar-les. Posar l'oli en un cassó i fregir-hi la ceba ratllada, deixant-la coure sense que agafi color. Afegir-hi les ortigues i remenar-les durant cinc minuts. Tirar-hi les patates, tallades ben fines i un litre d'aigua calenta. Fer-ho bullir un quart d'hora, apartar-ho del foc i batre-ho uns moments amb la batedora mecànica. Servir-ho tot seguit, posant una cullerada de crema de llet o una nou de mantega a cada plat. Acompanyar-ho amb daus de pa fregit.

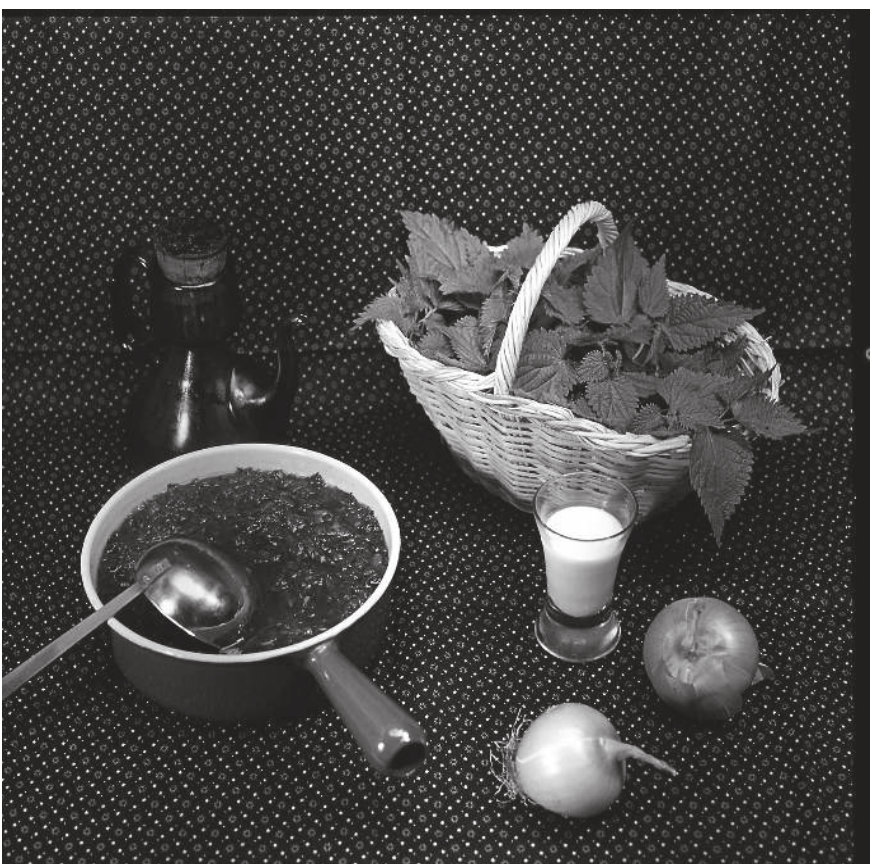
PROPIETATS INDUSTRIALS:

Les ortigues seques poden utilitzar-se en l'engreix de l'aviram i del bestiar barrejades amb cereals o amb fenc, amb molta més efectivitat que molts dels granulats del comerç.

Posades en infusió i deixades alguns dies al sol constitueixen un adob immillorable que afavoreix i regularitza el creixement dels vegetals.

Les fibres de les ortigues poden fer-se servir per fer cordes o teixits semblants als realitzats amb el cànem.

I, finalment, l'arrel d'aquesta planta pot utilitzar-se per tal d'obtenir un tint natural de color groc.

AMB LA VÈNIA

TOT PER UN LLUCET

gemma casanovas

Aquesta nova secció de la Mostela no té altra pretensió que relatar una ínfima part del que transcendeix de l'activitat dels tribunals de justícia. Pot haver-hi casos sorprenents, xocants, hilarants, incomprensibles... però tots ells tenen un denominador comú: una part acusa, una altra part és acusada, i un tercer, se suposa que competent, analitza els fets i aplica la llei, en teoria per fer "justícia". "Plets tinguis, i tots els guanyis", diu una maledicció... Sigui com sigui, qualsevol semblança o coincidència amb noms i llocs reals, és rigorosament certa...

TOT PER UN LLUCET

El 5 d'octubre de 2013, la Núria, una dependenta de Mercadona, que portava 19 anys treballant en el citat supermercat, va ser acomiadada per falta laboral molt greu. En aquell moment era l'encarregada de la secció de peixateria. L'empresa la va acusar d'actuar de manera fraudulenta, amb abús de confiança, perquè li va regalar a una clienta un llucet que estava destinat a ser dipositat en un bidó amb material fresc caducat per desguassar. L'empresa va al·legar que la treballadora havia incomplert el que establí l'article 34 del Conveni Col·lectiu de Mercadona S.A., on es contempla "el robatori, furt o malversació comesos tant contra l'empresa com a la resta de treballadors, independentment de l'import, així com l'apropiació indeguda de productes destinats a les escombraries (...)".

La treballadora va reconèixer que, efectivament, li havia regalat a una clienta un producte que anava a ser llançat a les escombraries, que ningú l'hagués aprofitat i que li sabia greu que s'hagués acabat llançant.

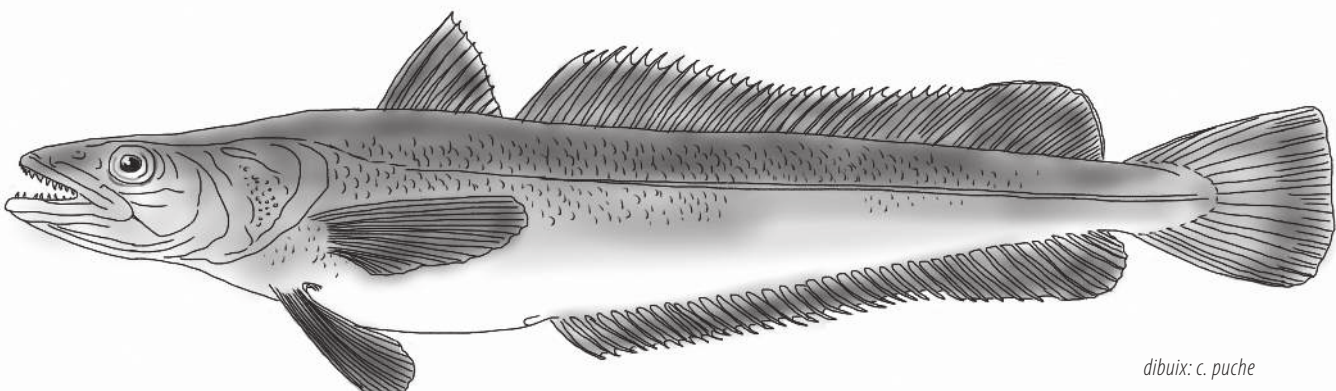
El jutjat del Social número 33, dels de Barcelona, el 19 de març de 2014, va declarar improcedent l'acomiadament disciplinari.

Mercadona va recórrer la sentència davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que, el 17 de setembre de 2014, va confirmar la sentència desestimària. La Sala va considerar que l'acomiadament era improcedent, perquè no s'apreciava en la conducta de l'acusada ànim de robar, de furtar, de malversar, ni d'apropiar-se indegudament de res. En tot cas, considerava que la conducta podia ser constitutiva de falta greu per desobediència als seus superiors en l'exercici de les seves funcions.

Mercadona S.A. va presentar un nou recurs, aquest cop davant el Tribunal Suprem, invocant, per contrast, una sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, amb seu a Màlaga, que, el 9 de gener de 2014, havia confirmat la procedència d'acomiar una treballadora de la mateixa cadena de supermercats, en aquest cas encarregada de la secció de carnisseria, per haver posat a la venda, barrejant-ho amb d'altres productes frescos, una safata de pollastre amb la data caducada, i, a més, per haver declarat que llançava al bidó de desguàs sis quilos de garrí, que en realitat va regalar a una clienta.

El Tribunal Suprem, Sala Quarta, del Social, el 9 de setembre de 2015 va declarar ferma la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i va confirmar la improcedència de l'acomiadament, perquè, tot i que es donaven moltes coincidències entre els dos casos comparats (la mateixa empresa, la mateixa categoria laboral de les acusades, la suposada transgressió de la bona fe contractual, etc.), el fonament de la transgressió era completament diferent, de manera que va donar la raó a la Núria, amb imposició de costes a la part recurrent i pèrdua dels dipòsits constituïts, sense possibilitat de recurs.

Amb la Vènia... Senyoria... l'arbre no ens està tapant el bosc ?

dibuix: c. puche

EDICIÓ: **ASSOCIACIÓ LA MOSTELA** Pl. de la Vila, s/n, Casal A. Tàpies - Campins
N.I.F. G65790750

JUNTA:

Carles Puche - President
Gemma Casanovas - Secretària
Miquel Barnola - Tresorer
Marta Martín - Vocal
M^a del Carme Moré - Vocal
Miquel À. Ruiz - Vocal

LA MOSTELA

no comparteix necessàriament les opinions expressades en
les col·laboracions signades pels seus autors.

CONSELL DE REDACCIÓ:

Gemma Casanovas, Marta Martín, M^a. del Carme Moré, Miquel À. Ruiz, Joan Lacruz, Jaume Vilà, Andreu Tohá i Carles Puche.

COL-LABORADORS en AQUEST NÚMERO:

Martí Pey, Ajuntament Campins, Gemma Casanovas, Carles Puche, Shalom, Marta Martín, Jaume Vilà, Sergi Clivillé, Miquel À. Ruiz, Martí Boada, Joan Antoja, Maria Danés Vila, Teresa López i Pla, CDC, Associació cultural Els Forns, Maria, Verónica Rovira.

MAQUETACIÓ I DISSENY: Estudi Puche S.L.

IMPRESSIÓ: ARCO

El © de les imatges i del text és propietat dels autors indicats en cada imatge.

Si voleu contactar amb nosaltres adreceu-vos a esborranys@lamostela.cat

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda de cap manera sense el permís dels autors.

amb el suport de:

Ajuntament Campins

estudi puche sl

Enginy
automàtica

ITINERARI: ARBRES DELS NENS

PROJECTE INTERDISCIPLINARI: "ESTIMAR ELS ARBRES DE CAMPINS"

Sóc el Xiprer d'una ermita de Campins, he estat tota la meua vida amb el meu company que tinc al costat.

Tothom que ha passat pel meu costat ha tingut la tendència a posar-se a sota meu per estar calentet, sobretot a l'hivern. He estat més de 250 anys aquí plantat i he viscut moltes aventures.

Quan tenia 10 anys van venir uns nens a jugar, quines ganes tenia d'anar amb ells!!!

Però com que jo sóc un arbre... un arbre no podia i vaig estar trist fins que vaig veure que es començaven a barallar i estar enfadats.

Als 20 anys va venir una noia preciosa...quines ganes tenia de ser un noi d'aquells que impressiona a les noies! I aquella noia no era ni una mica de guapa.

Llavors als 30 anys va venir una gent a fer un pícnic, com volia menjar el que havien dut, tenia tanta bona pinta... Però la va tenir fins que van venir les formigues a cruspir-s'ho tot. En aquells moments la pinta era tan dolenta que no vaig voler mirar.

Quan tenia 50 anys va venir una persona que semblava simpàtica i va entrar a l'ermita, tan de bo jo conegués algú tant simpàtica com aquella persona, o no tan simpàtica, perquè al cap d'un temps ho va robar tot.

Quan tenia 70 anys va venir una colla d'amics, ja m'agradaria a mi tenir una colla d'amics, fins que van començar a pegar-se i insultar-se.

Als 85 anys no va venir ningú, m'hagués agradat poder tenir cames i anar amb la gent, sort que tinc cames perquè als 100 anys van començar totes les festes, fires, casaments, batejos, etc. Que divertits! A les fires que veniu tota la gent de la comarca a vendre cavalls, vaques i altre bestiar.

Quina gràcia l'ovella que es va escapar i se'm va cruspir una branca! A les festes tothom s'ho passava perfecte. En els batejos veure els nens petits tan ben vestides, són tant bonics! I per últim, els casaments! Veure tota aquella gent plorant «ai el meu nen ja s'ha casat» típica frase de la mare.

I als 150 anys en lloc de fer fires i tot això van començar a fer els aplecs de St. Guillem.

Amb 190 anys van venir els gegants de Campins, tenia moltes ganes de ser la persona que va a sota el gegant, fins que el gegant va caure al terra.

Ara a l'escola de Campins s'ha fet un treball dels arbres i a mi m'ha tocat la Maria, una nena de 5^è. Jo aquí seguiré vivint moltes aventures amb serenitat, tranquil·litat i gaudint de ser un arbre fins el dia que em mori.

Maria

DADES DESCRIPTIVES

Perímetre del tronc: 2, 14 m

Perímetre base: 1,90 m

Alçària: 14 m

ENTORN

Aquest xiprer està situat just davant l'ermita de Sant Guillem, arrenclerat al costat d'un altre xiprer de mida una mica més petita i d'una alzina també petita. Seguint la filera, a l'altra banda del camí hi trobem un altre xiprer.

Davant els xiprers hi ha un camp amb una petita inclinació. Seguint la mirada des del xiprer cap a ponent podem veure com està voltat de camps: camp del Teixidor, camp de la Mina, camp del darrere...

MOTIU SINGULARITAT

Arbre centenari, d'uns dos-cents anys. Ens va caldre dues persones per poder-lo abraçar. Quan vam anar a prendre'n les mides feia tant de vent que ens vam protegir sota la capçada tal com fan els ocells.

ASPECTE GENERAL

Mostra un aspecte general molt sa. Amb la seva capçada cònica i gran provoca un efecte iglú, de manera que la temperatura interna arriba a ser 3 graus més calenta que la de fora. El xiprer presenta petits clars que són com finestres per on poden entrar els ocells perquè l'arbre fa d'ajoc per als ocells (pardals, mallerengues, ga-farró, gamarús ...).

NOTA POPULAR

Sabem que una filera de xiprers simbolitza " benvinguda". Quan trobem un sol xiprer davant un mas vol dir que allà hi podem fer " pa i trago"; si n'hi trobem dos tindriem plat a taula, beure i menjar i si n'hi ha tres, volia dir que hi podem dormir una nit, una nit a la pallissa, al graner.

CULTURA, MITOLOGIA I SIMBOLOGIA

Diuen que és un arbre a qui el cel crida. Antigament es considerava " l'arbre de la llum", associat a la llum divina per aquest motiu es troba molt sovint en cementeris i esglésies. En l'àmbit astrològic se l'ha relacionat amb el sol.

Nom común: XIPRER
Nom científic: *Cupressus sempervirens*
Nom especial: ARBRE DE LA MARIA

ELS ALTRES CAMPINENS

Mantispa styriaca

sergi clivillé

CATALÀ: MANTISPA, CASTELLÀ: MANTISPA

La Mantispa és un bonic insecte de la família dels neuròpters que té una certa semblança amb el pregadéus fruit de la convergència evolutiva.

De mida petita (1-3cm), el seu cos és de color marró-roigenc amb taques grogues, les ales són transparents, estretes i llargues, els ulls són grossos i les antenes curtes i en constant moviment. Tenen el primer parell de potes engruixides i prensores, equipades amb afilades pines i perfectament adaptades a la caça. Es distribueix per bona part del centre i sud d'Europa trobant-se força estesa a la regió mediterrània.

De costums principalment crepusculars i nocturnes, se l'associa a ambients càlids i secs on frequenta preferentment boscos clars però amb abundant sotabosc.

A finals d'estiu la femella diposita varis milers d'ous sota l'escorça de troncs d'arbres. En eclisonar les larves es dispersen en busca de capolls d'ous de certes aranyes (preferentment de la família de les aranyes llop o licòsids) per penetrar al seu interior i alimentar-se de les joves aranyes que s'hi troben. Aquí hi romandran fins a completar el seu desenvolupament larvari i emergir ja com a adults alats.

La mantispa és un depredador actiu d'altres insectes, principalment dípters (mosques), himenòpters (vespes i abelles) i coleòpters (escarabats).

